

det stiftet. Jeg mener, at Enhver, der ønsker at faae Digelaget opløst, bør kunne indbringe denne Sag for Landvæsenkommissionen. — Gaar jeg dernæst over til det 4de Stykke, da bemærkede jo den ærede Minister, at han kunde samstemme med Udvalget, naar der deri staaer, at „hvad der foranstaaende er bestemt om Værksættelsen af nye fælles Dige-foretagender skal ogsaa gjælde, naar et Digeanlæg alt er paabegyndt.“ Efter den Forklaring, den ærede Minister gav af, hvorledes han forstaaer dette, kan jeg ikke i og for sig have noget Videre derimod, idet han nemlig sagde, at Meningen maatte naturligvis være den, at Udgiften til det Dige, der alt var opført, var Noget, der skulde holdes rent udenfor Fordeling paa de nye Interessenter. Men saa indser jeg ikke, hvad det overhovedet har at betyde, enten disse paabegyndte Digeanlæg udtrykkelig omtales i Loven eller ikke. Som det staaer her, maa det imidlertid aabenbart forstaaes saaledes, at den, der har begyndt et Digeanlæg, kan faae Andre med og faae hele Befo-ningen reparteret, og jeg faar saa meget mere Grund til at antage dette, naar jeg læser den for Dvrigt meget faarlige Sætning, der staaer i Udvalgets Motiver, hvor det hedder, at det tillader sig at foreslaa, „at der aabnes Afgang til ved Landvæsenkommissionenskendelse at fremtvinge Deltagelse i og Bidragydelse til Digeanlæg, som nu alt ere under Udførelse. Der er Udvalget i alt Fald et Tilfælde bekendt, hvor et Dige-foretagende er sat i Værk og paabegyndt i Lillid til, at Dige-lovgivningen vilde modtage den Udvikling, som Lovforslaget vil lade komme tilstede ved sin § 6.“ Deraf maa man aabenbart slutte, at de, der have værksat dette Foretagende, haabe at faae Assistance ogsaa til det allerede udførte Arbejde, men det turde dog være i og for sig mindre rigtigt, og i alt Fald er det vel mindre rigtigt at foreslaa Lovbestemmelser af Hensyn til Foretagender, der ere værksatte med en Slags Spekulation om en eventuel Lov. Derfor denne Sætning derimod skal forstaaes, som den ærede Minister mente, da er Bestemmelsen overflødig, men ganske vist ogsaa uskadelig. Hvad Lovforslagets § 8 angaar, har Udvalget, antager jeg, ment, at den samme Bestemmelse skulde være gjældende med Hensyn til Retteen til at faae et Digelag indbraget under Amtsraadet, som det har været Lovforslagets Mening at give, idet jeg antager, at der i Slutningen er faldet den Tanke ud, at Begjæringen skal fremkomme fra den Halvdelen af Medlemmerne, som ere mindst de $\frac{3}{4}$ af det digebundne Areal. Jeg nævner dette, for at komme tilbage til, hvad jeg udtalte før, at Udvalget paa en besynderlig Maade spiller omkring med forskjellige Faktorer i det hele Forhold. Der er ikke mindre end 5 forskellige Exempler herpaa. I Forslaget til § 6, 2det Stykke, er det jo Procentforholdet af Bidragydelsen, der ligesårem gjør sig gjældende. Gaa vi saa til det 3die Stykke, vil jeg lade staa hen, om

det er Halvdelen af Medlemmerne eller af Procentforholdet, der menes; men komme vi til § 8, er der ganske vist ikke Tale om Procentforholdet, men om Halvdelen af Medlemmerne, der ere mindst Halvdelen af det digebundne Areal, og vil jeg gaa videre i § 8, saa finder jeg i 3die Stykke en ganske ny Faktor, nemlig Hartkornet, som aldeles ikke har Noget med det Forhold at gjøre; en Eiendom kan jo have 20 Tønder Hartkorn og dog kun med en ren Bagatel være interesseret i et Digelag. Det er ikke rigtigt; den rigtige Norm er jo vistnok Procentforholdet, og det vilde være ønskeligt, om det havde været bibeholdt alle Steder. — Den ærede Minister omtalte Slutningsbestemmelsen i § 8, idet han fremhævede det Uheldige i, at to Kjøbstadsmedlemmer skulde møde i Amtsraadet, hver Gang der skal forhandles om et Dige-foretagende, som Kjøbstaden er noget interesseret i. Denne Udtaalelse maa jeg aldeles tiltræde. Det vilde ikke alene være upraktisk, men tillige befojeligt for Kjøbstaderne at skulle sende et Par Medlemmer derhen hver Gang, og jeg kan derfor aldeles tiltræde det Ændringsforslag, som i den Henseende er stillet af den ærede Minister. — Der kunde maasse være noget Mere at anføre, men jeg skal ikke trætte det høje Thing. Blot skal jeg endnu til Slutning henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa en formentlig Forglemmelse af det. Derfor nemlig Udvalgets nye § 6 skulde blive vedtaget, er der vistnok glemt et Ændringsforslag til de to første Linier i § 11, hvor der staaer: „Digelagets Udgifter blive forskudsvis at udrede af Amtsrepartitionsfonden“; dersom det bliver staaende, vil jo nemlig ethvert privat Digelag, som ikke er under Amtsraadet, kunne faae sine Udgifter forskudsvis udrede af Amtsrepartitionsfonden, men det kan jo ikke være Meningen.

Ordføreren: Jeg har vel ikke misforstaaet den ærede Formand, at § 11 ikke er under Forhandling? (Formanden: Nei.) I det jeg skrider til et Forsøg paa at indpaae de væsentligste af de Indvendinger der ere fremkomne fra den ærede Indenrigsministers Side mod det Ændringsforslag, som Udvalget har stillet under Nr. 3 til §§ 6 og 8, skal jeg ikke efterfølge den ærede Minister i Valget af Udtryk, som kunne indgaaes. Den ærede Minister talte om nervøs Følsomhed med Hensyn til Expropriation, om Meningsløshed og Sligt. Jeg skal søge at vælge Udtryk, som Ingen kan finde Noget at erindre ved. Naar jeg indpaaer Indvendingerne, maa jeg imidlertid finde mig foranlediget til ikke aldeles at følge den Orden, som er fulgt af den ærede Indenrigsminister, idet jeg navnlig skal fremhæve en enkelt Indvending, som fremkom fra ham, en Indvending, der for mit Bedkommende stiller endel af de andre Bemærkninger i det Lys, at en, om jeg saa maa sige, mere velvillig Betragtning af Udvalgets